

Министарство државне управе и локалне самоуправе, на основу члана 44. став 3. Закона о националним саветима националних мањина („Службени гласник РС“, бр. 72/09, 20/14-УС и 55/14), члана 2. Закона о заштити права и слобода националних мањина („Службени лист СРЈ“, број 11/02, „Службени лист СЦГ“, број 1/03 и „Службени гласник РС“, број 72/09-др. закон), члана 10. Закона о министарствима („Службени гласник РС“, број 44/14), члана 23. став 2. и члана и 24. став 2. Закона о државној управи („Службени гласник РС“, бр. 79/05, 101/07 и 95/10) и члана 192. став 1. Закона о општем управном поступку (Службени лист СРЈ, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), по овлашћењу министра државне управе и локалне самоуправе број: 021-02-177//2014-02 од 5. септембра 2014. године, поступајући по захтеву Драгоша Ђорђевића из Београда за образовање посебног бирачког списка за цинцарску националну мањину, доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев Драгоша Ђорђевића из Београда за образовање посебног бирачког списка за цинцарску националну мањину.

Образложење

Пресудом Управног суда Србије број: 7 Уип. 1/14 од 17.12.2014. године која је 5. јануара 2015. године достављена Министарству државне управе и локалне самоуправе, уважена је тужба Драгоша Ђорђевића из Београда и поништено Решење Министарства државне управе и локалне самоуправе број: 90-00-90/2014-17 од 29.09.2014. године. У образложењу наведене пресуде, Управни суд је навео да у образложењу оспореног решења нема разлога о томе зашто цинцарска национална мањина није довољно репрезентативна због мале бројности, не наводи који је то број чланова националне мањине који је репрезентативан и којим прописом је то утврђено, односно којим критеријумом се руководио када је утврђивао репрезентативност и ко је утврдио тај критеријум и да је на тај начин учињена повреда одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и Службени гласник РС“, бр. 30/10).

Поступајући по правним схватањима и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди Управног суда Србије број: 7 Уип. 1/14 од 17.12.2014. године, Министарство државне управе и локалне самоуправе у поновном поступку решавања по захтеву Драгоша Ђорђевића из Београда за образовање посебног бирачког списка за цинцарску националну мањину, утврдило је следеће.

Начин остваривања индивидуалних и колективних права која су припадницима националних мањина гарантована Уставом Републике Србије или међународним уговорима регулисан је Законом о заштити права и слобода националних мањина („Сл. лист СРЈ“, број 11/02, „Сл. лист СЦГ“, број 1/03-Уставна повеља, „Службени гласник РС“, бр. 72/09-др. закон и 97/13-УС). Тако је чланом 2. став 1. одређено да је у смислу овог закона, национална мањина свака група држављана која је по бројности довољно репрезентативна, иако представља мањину на територији државе, припада некој од група становништва које су у дуготрајној и чврстој вези са територијом државе и поседује обележја као што су језик, култура, национална или етничка припадност, порекло или вероисповест, по којима се разликује од већине становништва, и чији се припадници одликују бригом да заједно одржавају свој заједнички идентитет, укључујући културу, традицију, језик или религију.

Питање бирачких спискова уређено је одредбама чл. 44.-60. Закона о националним саветима националних мањина („Службени гласник РС“, бр. 72/09, 20/14-УС и 55/14), на тај начин да посебан бирачки списак националне мањине образује Министарство, на захтев за образовање посебног бирачког списка, који мора да подржи најмање 5% пунолетних припадника националне мањине према последњем попису становништва, с тим да њихов број не може да буде мањи од 300 и да Министарство одбија захтев за образовање посебног бирачког списка ако се подносилац захтева не сматра националном мањином у складу са законом или ако захтев није подржао потребан број припадника националне мањине (члан 44. ст. 1. и 5.). То значи да је Закон о националним саветима националних мањина утврдио да је 5% пунолетних припадника националне мањине према последњем попису становништва услов за образовање посебног бирачког списка националне мањине, а одредба да тај број не може бити мањи од 300 представља ограничење тј. минимум броја пунолетних грађана који тај захтев морају да подрже.

Имајући у виду наведене законске одредбе, подаци о броју пунолетних припадника националне мањине према последњем попису становништва представљају претходно питање за одлучивање о захтеву за образовање посебног бирачког списка. У том смислу, Министарство се сходно члану 26. Закона о министарствима („Сл. гласник РС, број 44/14) обратило Републичком заводу за статистику. Према подацима Републичког завода за статистику о укупном броју становника који су се на Попису становништва, домаћинства и станова у Републици Србији 2011. године изјаснили као Цинцари, укупан број Цинцара у Републици Србији је 243.

Приликом одлучивања о захтеву Драгоша Ђорђевић из Београда за образовање посебног бирачког списка цинцарске националне мањине, Министарство државне управе и локалне самоуправе је имало у виду да је уз захтев на прописаном образцу достављено 329 оверене изјаве о подржавању захтева за образовање посебног бирачког списка; да се ради о малобројној заједници која се као модалитет у класификацији националне припадности први пут појавила на Попису 2002. године када се 293 грађана државе изјаснило као Цинцари, као и да се њихов број на Попису 2011. године смањило и износи 243.

Решавајући о поднетом захтеву, Министарство је приликом утврђивања испуњености законских услова за образовање посебног бирачког списка цинцарске националне мањине, пошло од податка званичне статистике о броју оних грађана који су на Попису 2011. године желели да се изјасне као Цинцари. На основу података којим располаже Републички завод за статистику, неспорно је да је укупан број грађана који су на Попису 2011. године изјаснили као Цинцари 243, односно, мањи од броја оних грађана који су накнадно подржали захтев за образовање посебног бирачког списка. Министарство сматра да не би било целисходно прихватити захтев за образовање посебног бирачког списка за националну заједницу чији је број према званичним подацима мањи од законом прописаног минимума броја грађана који тај захтев морају да подрже. При том, треба имати у виду да закон не прописује посебне услове који се тичу грађана који такве захтеве подржавају, ни у погледу тога да су подржали захтев за образовање посебног бирачког списка само једне националне мањине, нити у погледу припадности одређеној националној мањини.

Решавајући о поднетом захтеву, Министарство је нарочито имало у виду Мишљење Заштитника грађана дел. бр: 14304 од 21.05.2014. године донето по притужби Српско цинцарског друштва „Луњина“ поводом захтева Драгоша Ђорђевића из Београда за образовање посебног бирачког списка за цинцарску националну мањину, која између осталог садржи став: да Одлука Министарства правде и државне

управе о одбијању захтева за образовање посебног бирачког списка цинцарске националне мањине, која је донета на основу процене миистарства да наведена група по бројности није довољно репрезентативна, није незаконита.

Из изнетих разлога утврђено је да нису испуњени услови за образовање посебног бирачког списка цинцарске националне мањине из члана 2. став 1. Закона о заштити права и слобода националних мањина, па је у складу са чланом 44. став 5. Закона о националним саветима националних мањина, одлучено као и диспозитиву решења.

УПУТСТВО О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ:

Ово решење је коначно у управном поступку, али се против њега може тужбом покренути управни спор пред Управним судом у Београду, у року од 30 дана од дана достављања овог решења.

Министарство државне управе и локалне самоуправе Републике Србије
број: 90-00-00090/2014-17 од 3.03.2015. године.

